

Arrest

nr. 309 719 van 11 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 28 april 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KIWAKANA, die loco advocaat CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 april 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de volgende beslissing, die thans wordt bestreden:

“TERUGDRIJVING

Op 28.04.24 om 18.10 uur, aan de grensdoorlaatpost BruNat, werd door ondergetekende [...]

de heer

naam A. voornaam A.A.A.
geboren op [...] te EGYPT geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Egypte
houder van het document paspoort Egypte nummer [...] afgegeven op : 21/07/2018
houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door België
geldig van 22/04/2024 tot 05/08/2024
voor een duur van 90 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Turkije met vlucht [...] op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

0 (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene reist met een C visum uitgereikt wegens toeristische doeleinden, maar is niet in het bezit van toeristische informatie, noch documentatie. Hij kan evenmin uitleg geven bij de toeristische trekpleisters die hij wenst te bezoeken."

2. Over de ontvankelijkheid ratione temporis van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder op dat het beroep manifest laattijdig voorkomt en er in casu geen sprake is van overmacht. Het feit dat verzoeker een vordering instelt met een middel op grond van artikel 3 van het EVRM, betekent niet dat artikel 39/82 §4 alinea 2 van de Vreemdelingenwet niet moet gerespecteerd worden.

Het kan niet ter discussie worden gesteld dat de in casu bestreden beslissing tot teruggrijping een teruggrijpingsmaatregel is.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, waarnaar overigens in de akte van kennisgeving uitdrukkelijk wordt verwezen, bepaalt het volgende: *"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."*

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoeker op 28 april 2024 een beslissing tot teruggrijping werd getroffen. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, juncto artikel 39/57, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet beschikte verzoeker over een beroepstermijn van tien dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing op 28 april 2024 aan verzoeker ter kennis werd gebracht. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg tot en met 8 mei 2024 om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts via J-BOX op 11 juli 2024 aan de Raad overgemaakt.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker ook geen andere hem ter beschikking staande beroepsmogelijkheid heeft aangewend tegen de bestreden beslissing. De termijn om een gewone vordering tot schorsing en een

annulatieberoep in te dienen is reeds verstreken sedert 28 mei 2024, zodat de Raad niet anders kan dan vast te stellen dat deze beslissing inmiddels definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg onontvankelijk *ratione temporis*.

De Raad wijst erop dat van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid enkel kan worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Overmacht moet worden aangetoond en kan niet worden vermoed.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker van mening is dat een gewone vordering tot schorsing die binnen de tien dagen na de kennisgeving van de beslissing moet worden ingediend, hem niet in staat zou hebben gesteld om op overtuigende wijze aan te tonen dat hij in het kader van zijn verwijdering naar Egypte een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou lijden, aangezien hij in de praktijk het noodzakelijk nieuw element niet op zo korte termijn had kunnen verkrijgen.

De gewone schorsingsaanvraag zou aldus verzoeker niet doeltreffend zijn geweest, aangezien hij niet over de materiële middelen beschikte om het nieuw element te verkrijgen dat zijn stellingen zou hebben gestaafd en dus om een grief aan te tonen die niet kennelijk ongegrond was in de zin van artikel 3 EVRM.

Ook stelt hij dat geen voorlopige maatregelen waarin artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 voorziet, daadwerkelijk konden worden aangevraagd, aangezien deze slechts konden worden aangevraagd indien vooraf een gewone schorsingsaanvraag was ingediend, hetgeen aldus niet het geval is.

Uit voormeld betoog blijkt aldus dat verzoeker het ontbreken van een tijdige vordering tot schorsing die versneld kon behandeld worden door het indienen van een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals bedoeld in artikel 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, wijt aan het ontbreken van een nieuw stuk waaruit blijkt dat zijn beroep in Egypte tegen zijn veroordeling voor een ernstig vlucht misdrijf werd verworpen, dat thans in onderhavige UDN procedure werd voorgelegd.

Ter terechtzitting wordt de laattijdigheid van onderhavige vordering in het debat gebracht. De advocaat van de verzoeker werpt dienaangaande op dat verzoeker praktische moeilijkheden had om het stuk voor te leggen. Zij licht deze praktische moeilijkheden niet verder toe.

Hieruit blijkt dat het niet indienen van enig tijdig beroep tegen de bestreden beslissing ingegeven is uit het eigen oordeel van verzoeker dat de gewone schorsingsaanvraag niet doeltreffend zou zijn geweest, aangezien hij niet over de materiële middelen beschikte om het stuk van 22 juni 2024 te verkrijgen dat zijn stellingen zou hebben gestaafd en dus om een grief aan te tonen die niet kennelijk ongegrond was in de zin van artikel 3 EVRM en aldus evenmin voorlopige maatregelen werden gevraagd.

Hieruit blijkt echter niet dat verzoeker wegens overmacht werd verhinderd zijn verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden. In casu ligt louter de mening van verzoeker voor die zelf oordeelt dat een tijdig beroep tegen de bestreden beslissing niet doeltreffend zou zijn geweest. Dit is louter een hypothetische bewering, hetgeen geen gebeurtenis is buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden. Bovendien blijkt dat dit stuk reeds dateert van 22 juni 2024.

Ter terechtzitting wordt geen vorm van overmacht ingeroepen die verzoeker verhinderde de wettelijk bepaalde beroepstermijn te respecteren aangezien enkel wordt verwezen naar het verzoekschrift en verder de praktische moeilijkheden niet worden toegelicht.

Nu geen overmacht is aangetoond en aangezien blijkt en wordt erkend dat in casu een beroepstermijn van tien dagen geldt, besluit de Raad dat de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig werd ingediend en dat zij dus onontvankelijk is *ratione temporis*.

De Raad wijst er voorts op dat uit de arresten van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door

artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en zoals beschreven in de rechtspraak van het EHRM. Deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als totdat de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een ex nunc onderzoek. Verder moet worden opgemerkt dat de beroepstermijnen die zijn voorzien in deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs kan worden beschouwd als een daadwerkelijk rechtsmiddel (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016). Thans wordt geen enkel concreet element aangebracht waarom hier in verzoekers geval anders over zou moeten worden geoordeeld. In de akte van kennisgeving van 28 april 2024 worden alle beroepsmodaliteiten op een duidelijke wijze vermeld.

Er wordt geen enkel begin van bewijs geleverd dat er in de praktijk onvoldoende tijd was om met kennis van zaken een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen voor het verstrijken van de beroepstermijn, noch wordt aannemelijk gemaakt waarom geen gebruik werd gemaakt van de gewone vordering tot schorsing en annulatie, die later nog via de procedure van voorlopige maatregelen kon worden geactiveerd.

De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan een gebrek aan diligentie vanwege verzoeker zelf, die een ervaren raadsman heeft in het vreemdelingenrecht en perfect de procedures kent, zoals overigens ook blijkt uit het verzoekschrift. Het komt de Raad dan ook op het eerste zicht over dat de raadsman de huidige procedure zo laattijdig aanwendt teneinde de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel te voorkomen.

In dit geval kan derhalve worden geconcludeerd dat verzoeker wel over een effectief rechtsmiddel beschikte, doch dat er niet het nodige werd gedaan om de Raad tijdig te vatten.

Waar verzoeker overigens stelt dat het nieuwe stuk van 22 juni 2024 nog niet het voorwerp uitmaakte van enige beoordeling en hij nog in asielprocedure zou zijn, nu hij op 5 juli 2024 een nieuw beschermingsverzoek heeft ingediend, blijkt dat het gegeven dat zijn beroep in Egypte tegen zijn veroordeling tot vijf jaar celstraf voor het ernstig vluchtmisdrijf werd verworpen, wel reeds werd beoordeeld door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Het CGVS nam op 9 juli 2024 de beslissing om dit laatste verzoek niet-ontvankelijk te verklaren. In deze beslissing stelt het CGVS evenwel dat hij tot op heden de door verzoeker vermelde brief niet mocht ontvangen. Thans ligt dit stuk voor en kan de Raad vaststellen dat dit stuk louter bevestigt wat reeds in de onontvankelijkheidsbeslissing werd onderzocht, met name het gegeven dat verzoeker zijn beroep tegen zijn veroordeling van 4 mei 2024 werd verworpen op 9 juni 2024. De Raad kan niet vaststellen dat dit stuk aannemelijk maakt dat hij in Egypte zal worden onderworpen aan een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Hij stelt vast dat het hele betoog van verzoeker erop gericht is te laten vaststellen dat de detentieomstandigheden in Egypte per definitie een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt evenwel op dat hij reeds bij arrest nr. 308 719 van 24 juni 2024 dienaangaande onder meer heeft geoordeeld:

“Verzoekende partij slaagt er geenszins in om bovenstaande bevindingen in een ander daglicht te plaatsen. Zij verwijst op algemene wijze naar informatie inzake willekeurige arrestaties en oneerlijke processen in Egypte, doch de Raad onderstreept dat in casu uit niets blijkt dat verzoekende partij, die zelf toegeeft het vluchtmisdrijf te hebben gepleegd (notities CGVS, p. 10), onterecht of onredelijk zwaar zou worden/zijn bestraft. Zo verklaarde verzoekende partij over de strafmaat in het vonnis dat dit een normale straf betreft gelet op de aard van de verwondingen die zij aan het slachtoffer toebracht (notities CGVS, p. 15). Verder toont zij evenmin aan dat er in casu sprake is van een oneerlijk proces, nu zij de door haar beweerde invloed van de oom van het slachtoffer op de rechtsgang niet hard maakt. Daarnaast verwijst verzoekende partij nog naar algemene informatie over de detentieomstandigheden in Egypte, doch de Raad stelt vast dat uit de door haar aangehaalde informatie niet kan worden afgeleid dat er in Egypte sprake is van veralgemeende mensonterende of onmenselijke omstandigheden in detentiefaciliteiten waardoor een loutere verwijzing naar deze informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst het risico loopt op foltering of op een onmenselijke of vernederende behandeling.”

De Raad neemt aldus niet aan dat het nieuwe stuk een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM kan aannemelijk maken, die de beoordelingen die reeds gemaakt zijn door de Raad in zijn arrest nr. 308 719 van 24 juni 2024 en door het CGVS in de onontvankelijkheidsbeslissing van 9 juli 2024, vandaag ter kennis gebracht aan verzoeker, in een ander daglicht kunnen stellen.

Waar de raadsvrouw van verzoeker er ter zitting op wijst dat aangezien de laatste niet-ontvankelijke beslissing van het CGVS pas vandaag werd ter kennis gebracht, de beroepstermijn aldus nog loopt, kan zij gevolgd worden.

Echter artikel 39/70, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.

Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2, § 2 en :

1° betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming, terwijl hij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 bevond; “

Thans heeft verzoeker aldus geen schorsende beroepstermijn tegen de onontvankelijkheidsbeslissing, nu hij een eerste volgend verzoek heeft ingediend binnen het jaar na de definitieve beslissing (zijnde het arrest nr. 308 719 van 24 juni 2024) met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming, terwijl hij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 bevond. Evenmin kon de Raad vaststellen dat de thans bestreden teruggedrijvingsbeslissing leidt tot direct of indirect refoulement aangezien de grieven van verzoeker gestoeld op artikel 3 van het EVRM en hiermee samenhangend artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag prima facie niet kunnen overtuigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg onontvankelijk.

2. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. MAES